

tančno premišljeno, da se ni rad vdal. A pri tej vinjeti se je udal. Roka se mu je tresla slabosti! Vzel je v roke pero, in kakor bi bil nesmrtni duh vlil v slabotno telo novo moč, je z eno potezo — jasno in odločno — narisal, kar sem hotel. Bila je zadnja risba, katero je izvršil . . .

Nestrpno je čakal vsake številke „Dom in Sveta“. Njegovo srce je živelo v tem listu. A za majnikovo vinjeto je videl samo še eno v listu. Ko je gorki rožnik razvijal mlado cvetje, je zatisnil oko za vedno in se ločil od livad in gorâ, od čopiča in peresa in od neštivilnih neizvršenih načrtov.

Religija in narodna poezija sta mu dajali v zadnji dôbi največ snovi. Poleg mnogih

načrtov za večje ilustracije iz svetopisemskih zgodb je duhovit zlasti načrt za podobo k Bürgerjevi „Lenori“. V današnji številki po-

dajamo nekaj skic, ki smo jih nabrali iz njegovih zapuščenih listov.

Velik umetnik je legel z Dobnikarjem v grob. Kar je narisal, je vse delo preprostega samouka. Koliko bi nam bil ustvaril, ako bi se mu bila izpolnila želja, da bi bil po dovršenih bogoslovskih naukih šel na

umetniško akademijo, kakor mu je bil prevzvišeni g. knezoškof obljubil!

Bodi mu časten spomin med nami!

